

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Coincideixen, diversos comentaristes que han estudiat la qüestió dels proveïments, en què la part més aguda del problema no pervé precisament de l'escassetesa de queviures. Podran mancar aquells productes que abans venien de l'exterior, i que tampoc s'han de considerar indispensables. Tenim, en canvi, que el nostre país disposa d'abundant producció agrícola amb la qual es pot establir un règim d'alimentació més que suficient perquè ningú hagi de passar privacions. Sigui pel que sigui, però, la realitat ens demostra que no s'ha trobat el sistema de practicar una distribució eficient i, per tant, el fracàs radica en la manca de coneixement del problema i en la poca preparació dels qui haurien d'encarregar-lo. On hi ha una producció suficient d'arròs, patates, llegums i verdures, és vergonyós que milers de ciutadans es vegin privats de l'aliment més indispensable. Fa consciència pensar que, en molts indrets, l'abandó acabaria per perjudicar els organismes de tendres infants, fisiològicament depauperats, que anirien precipitant-se cap a la tuberculosi. Això s'ha d'aturar, s'ha de corregir. El poble no demana per al seu aliment, coses refinades. Ha acceptat de bon principi les privacions naturals que la situació comporta. Per què no es fan sortir a la circulació i no es posen a la disposició dels consumidors, les grans quantitats d'articles, especialment d'arròs, que es troben emmagatzemades? Ja és hora que les autoritats posin en moviment tots els elements que siguin necessaris per tal de perseguir els agabelladors i els agiotistes, com també que cessi el tractament de la qüestió pels qui no hi han demostrat ni competència ni encert. En política, no es perdonen els fracassos, perquè, d'altra manera, si no es sacrifiquen els homes, el perjudici seria per les organitzacions o partits representats. — ALFIL.

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

XXVIII

L'any 1917 ens permet viure un seguit d'incidències d'ordre polític, que anirem transcrivint sense apartar-nos de la nostra norma gairebé simplement expositiva.

En la situació de la política interior d'Espanya, hem consignat, darrerament, la clausura de les Corts, pel Govern Romanones, qui no ha pogut dissimular el desconjuntament que existia en el si de la majoria parlamentària liberal. Així veiem que totes les excuses li són bones, al Govern, per a procurar se una millor llibertat d'acció i eludir, de passada, les males estones que reporten les inquietuds socials i polítiques quan no hi han obstacles que les ofeguïn. Per aquesta por que turmenta al comte, n'hi ha hagut prou, en respirar-se certa maror en el camp social i un intent de vaga, decretada des de Madrid, per procedir a la suspensió de garanties en tot el país.

Poc podia durar una situació que anava accentuant la seva davallada. De mesos, que la crisi estava latent, i la realitat ha vingut a confirmar-la amb la decisió, prenyada de recança, que ha adoptat en Romanones: ha deixat el poder, i, per més desconçol, ha recollit l'herència un altre prohóm liberal, que era precisament ço que en Romanones volia evitar. En Garcia Prieto l'ha succeït, acompanyat de polítics tan influents dins del partit, com l'Alba, en Burell i l'Alvarado. La facècia significa per don Alvaro, el pas a la reserva.

El cap del Govern dimissionari s'ha acomiadat del rei amb unes declaracions que fan posar pell de gallina: només que grans perills es dibuixen en els horitzons espanyols. El comte ha volgut fer la caiguda dels grans gladiadors; no ha sabut resignar-se a confessar que era un polític de poca talla. Però tothom se n'ha adonat.

* * *

A l'exterior, tot es remou i es convulsiona a impuls de la gran guerra. França, gairebé en els mateixos moments que es produeix el daltabaix en la Rússia imperialista, canvia el seu Govern. El successor de Briand, és l'octagenari Ribot, i Painlevé substitueix en la cartera de Guerra, al general Lyautey.

També Anglaterra assenyala noves corrents, i és entorn del problema irlandès. Ara són els leaders dels vells partits, Bonar Law i Asquith, els qui es pronuncien favorables a la concessió de l'autonomia a Irlanda. Per què la Gran Bretanya es decideix sobtadament a afrontar una qüestió que ha tingut tan preterida?

Enmig de tants capgirells i trastorns, els dos grups de potències bel·ligerants, no es mostren pas disposades a acabar la guerra. Si un avantatge podia reportar als imperis Centrals la caiguda del règim autocràtic de la Rússia, que ha obert en aquest país una revolució profunda, ve a complicar-ho la decisió dels EE. UU., de declarar la guerra a Alemanya. El President Wilson s'ha adreçat al seu país i li ha demanat que prestés tota la col·laboració a la causa de la llibertat. — DEMO.